

1 wypisów NIE mobilizacja

met. przetworze
Anna Dymbecka
przez J. Kuczyński

1000 100000

++

GLIŃSKA Barbarna

2 d. Lemiecka

KW

1920, PCK

AK

W-ue

2789 / WSK

SPIS ZAWARTOŚCI TECZKI — GLIŃSKA Barbara
z d. Leniecka
2489/W5K

I. Materiały dokumentacyjne

- I/1 – relacja właściwa ✓
- I/2 – dokumenty (sensu stricto) dot. osoby relatora
- I/3 – inne materiały dokumentacyjne dot. osoby relatora

II. Materiały uzupełniające relację

III. Inne materiały (zebrane przez „relatora”):

- III/1 – dot. rodziny relatora
- III/2 – dot. ogólnie okresu sprzed 1939 r.
- III/3 – dot. ogólnie okresu okupacji (1939–1945)
- III/4 – dot. ogólnie okresu po 1945 r.
- III/5 – inne...

IV. Korespondencja

.....
.....
.....
.....

V. Wypisy ze źródeł [tzw.: „nazwiskowe karty informacyjne”]

VI. Fotografie

I/11 Relacja

Barbara Glińska z Lenieckich
córka Stanisława, ur. 20. VIII. 1896 w rodzinie ziemiańskiej
na Wołyniu, Siostra Maltańska, ps. "Pani Basia"

20.08.1896-17.02.

1967

Ih-1

Mając 17 lat zdała maturę we Lwowie i rozpoczęła studia na wydziale filozoficznym. Po roku przerwała studia bowiem w 1914 wybuchła I wojna światowa. W 1916 zapisała się na roczny kurs sanitarny Stowarzyszenia Dam i Panów Czerwonego Krzyża i odbyła półroczną praktykę na oddziale chirurgicznym i półroczną na wewnętrznym. Od I. I. do I. XI. 1918/ do inwazji bolszewików/pracowała jako siostra operacyjna w sanatorium PCK we Lwowie, następnie na punkcie opatrunkowym w Szkole Kadeckiej 13. I. 1919 ranna - po leczeniu wróciła do pracy w wojsku i pracowała do maja 1919. Za ten okres była dwukrotnie odznaczona Krzyżem Walecznych. Następnie z ramienia PCK dostała przydział do szpitala polowego Nr 12 w Kowlu jako siostra operacyjna; wkrótce została przełożoną pielęgniarek. Pod koniec 1919 nastąpiła reorganizacja szpitala kowelski pozostał jako garnizonowy, a część personelu skierowano na wschód jako szpital polowy Nr 102, który w czasie odwrotu w lipcu 1920 zliw widowano w Modlinie. Stąd otrzymała przydział do punktu sanitarnego w wagonach na froncie wschodnim, a następnie na Śląsku w czasie powstania.

W 1921 ukończyła kurs opieki społecznej zorganizowany przez Amerykański Czerwony Krzyż w Krakowie i pracowała na stacji opieki nad matką i dzieckiem w Rzeszowie, potem w Jarosławiu i we Lwowie. Po kilku miesiącach została inspektorką stacji na województwa lwowskie, stanisławowskie i tarnopolskie.

W 1924 wyszła za mąż i przeniosła się do Warszawy, gdzie przez 2 lata pracowała w poradni przeciwgruźliczej na Tamce. Następnie nauczyła się pisma Braille'a i pisała dla Związku Ociemniałych głównie książki dziecięce; współpracowała z Domem Dzieci Ociemniałych w Łaskach. Mąż siostry Glińskiej pułkownik, wykładowca w Wyższej Szkole Inżynierii Wojskowej, wysłany w 1938 w misji dyplomatycznej do Hiszpanii, wrócił ciężko chory na tyfus i wkrótce zmarł.

Następny etap jej życia to okres II wojny światowej i praca w Szpitalu Maltańskim w charakterze przełożonej pielęgniarek od początku jego istnienia we wrześniu 1939. W przemówieniu na otwarciu I kursu sanitarnego w listopadzie wezwała kursistki do niesienia wysoko hasła: "jedna za wszystkie, wszystkie za jedną", by siostry maltańskie stały się ohlubą sióstr polskich w odole; była szanowana przez pielęgniarki i bardzo kochana. Z chwilą utworzenia Kedywu /Kierownictwa Ływersji/, weszła w kontakt z jego szefem sanitarnym - miała powierzone sobie zadanie przyjmowania rannych do szpitala, względnie udzielania pomocy w zamelinowanych mieszkaniach, lub w razie potrzeby w lesie. Szpital przetrwał do 14 sierpnia 1944 w Resursie Kupieckiej na Senatorskiej, skąd został ewakuowany do Pruszkowa. W 1945 rozpoczął działalność w Częstochowie jako Szpital Maltański PCK, gdzie przełożoną pielęgniarek była nadal siostra Glińska, prowadząc równocześnie aptekę szpitalną. Współpracowała z Zarządem PCK organizując kursy pogotowia sanitarnego w Szpitalu oraz w zakładach pracy.

Siostra Glińska była b. uczynna. Cechował ją zdrowy rozsądek bez egzaltacji, miała poczucie humoru, zrozumienie ludzi i dlatego była kochana przez cały personel.

Po likwidacji Szpitala w 1949 zdała egzamin państwowy i przeszła do pracy w punkcie sanitarnym w Kopalnictwie Rud Żelaznych, a następnie do higieny szkolnej, gdzie pracowała jako instruktorka do przejścia na emeryturę w 1958.

Za swoją działalność otrzymała wiele odznaczeń:

- 1/ 2 Krzyże Walecznych za obronę Lwowa
- 2/ Medal za Warszawę
- 3/ Krzyż Walecznych za 1939
- 4/ Odznakę Grunwaldzką
- 5/ Odznakę Honorową PCK
- 6/ Srebrny Krzyż Zasługi

Zmarła nagle 17. II. 1967, pochowana na Powązkach obok swego męża.

Opracowała Maria Rucińska, b. szef kancelarii Szpitala Maltańskiego

Za zgodności Anna Dyrkacz: tel: 6212759.

GLIŃSKA Barbara

